

ZITT.

1725

21
27

DEO TER OPTIMO MAXIMO
 ARCHIATRO SUMMO
 BENEVERTENTE,
SERENISSIMI ET POTENTISSIMI PRINCIPIS
ET DOMINI

DN. FRIDERICI

VVILHELMI
 MARCHIONIS BRANDENBURGICI S. R. I.
 ARCHICAMERARII ET PRINCIPIS ELECTORIS

&c. &c. &c.

DOMINI SUI CLEMENTISSIMI
CLEMENTISSIMO JUSSU CONSTITUTUS
 NEC NON INCLYT SENATUS ACADEMICI
 CONSENSU RECEPTUS

PROFESSOR MEDICINÆ ORDINARIUS
TOBIAS ANDREÆ Phil. & Med. D.

PROFESSIONEM SUAM MORE SOLITO

ORATIONE INAUGURALI

D. 17. DECEMBER. HOR. IX. MAT. AUSPICATORUS

AD EAM BENEVOLE AUDIENDAM

MAGNIFICUM DOMINUM RECTOREM

ILLUSTREM DOMINUM BARONEM

CELEBERRIMOS ACADEMIÆ PROCERES

Nobilissimosq; ejus cives, omnesq; bonarum Scientiarum

& Artium FAUTORES

Officiosissime invitati.

FRANCOFURTI AD VIADRUM,

Typis JOHANNIS ERNESTI, Acad. Typogr.

59.

DEO TERRA PLENO MUNDO
ARCHIAGO SABIO
ARCHIAGO SABIO
SEREMSSIMI ET SOTERIASSIM PLACIDUS
AT DOMINI

PROFESSOR MEDICINAe ORDINARII TOBIAS ANDREAS EITZINGER PROFESSIONE-SUAM MORIS SOTIO ORATIONE MEDICO-CHIRURGICA D. A. DECIMUS VOLVUS VITRUVIANUS AD CAVERNOSIS ANAS DEDICAT MAGISTRUM DOMINUM REGERE EXCELSUM DOMINUM AVGVSTINUM CELEBRARIOMS ACADEMIE PROCLERIS MAGISTERIAE DE CAVERNIS VITRUVIANIS QD MATERIA EKTOLOGIA ORGANISMS INNATIS TRANSLATI AD VITRUVIANUM TYPIS HONORIS EAVLUS

I quis illud cœlo delapsum
 adagium: NOSCE TE IPSUM, re-
 stè secum ruminetur, non poterit
 non animadvertere, quòd in hac Sui
 Ipsius Cognitione summa & præcipua, imo ferè
 omnis humana scientia & sapientia, cuius quam-
 diu in tenebris hujus mundi cœspitamus, capa-
 ces esse possumus, tanquam Ilias in nuce conclu-
 datur. Evidem hoc valde mirum & paradoxum
 à multis existimari posset, cùm nil videatur no-
 bis cognitu facilius & distinctius dari posse quàm
 nosmet ipsi. Quippe cogitationum nostrarum
 sumus tales architecti, ut licet eas callidè omni-
 bus aliis hominibus occultare possimus, attamen
 illæ nobismet ipsis non possunt non esse mani-
 festissimæ. Actiones etiam quas corpus nostrum
 per imperium animæ exerit, hoc ipso quòd ab
 arbitrio ejus dependent, quomodo nobis occul-
 tæ possent esse? Sensus denique externi & inter-
 ni (ad quos etiam mentis variæ mutationes à cor-
 pore

pore orientes, quæ nomine passionum animæ vulgò veniunt sunt referendæ) dolores etiam, ægritudines & similia corporis vitia tam immediate mentem attingunt, ut non solum illa nolens volens in consortium passionum corporis trahatur (si non modò ipsa, uti egregiè loquitur *Hippocrates*, laboret) verùm etiam animus noster (Uti *Galenus* rectè advertit) à temperamento sanguinis nostri tantopere dependet, ut mores animi sequantur temperamentum corporis. Præter hæc enarrata autem nihil aut parum ad Sui Ipsius cognitionem habendam scitu necessarium, immò scibile esse, vulgus sibi persuadere solet. At longè extra sanæ rationis terminos qui hæc cogitant aguntur. Ut enim falcam in *Theorum* messem non immittam, ipsi talibus dilucidé ostendent, quām stupidi & cœci naturaliter simus incognitione nostri ipsorum, quæ requiritur si aliquando melioris vitæ, postquam mortalitatis exuvias deposuerimus participes esse desideremus. Nec etiam ut in *Juris Consultorum* castra transeam, ipsi tales docebunt, quām necesse sit multis in casibus, vel ingenii sui ipsius, vel suarum fortunarum, vel etiam suorum amicorum

& fætorum vires & s: recte demetiri, priusquam quæ
certo vitæ generi se applicet, aut officium aliquod am-
biat, aut periculoſo forensium litium pelago ſci
committat; ſi enim alicubi, h̄c illud poetæ:

*Tecum habita ut noris quām fit tibi curta ſupelleſx
attendi debet. Nec tandem ut Philosophorum cau-
ſam h̄c agam, ipſi talibus demonſtrabunt, quām pa-
rum ordinariō omnes in vera noſtri cognitione pro-
gressi ſumus, ut nil frequentius fieri amet, quām ut
corpori noſtro aſcribamus ea, quæ ſoli menti com-
petunt, & vice versa menti affingamus, quæ ſoli cor-
pori attribui poſſunt; id quod Medicinam nudè con-
cernit ſolum annotare deliberatum eſt. Quotus enim
quisque eſt, qui licet Sanitatem ſui corporis arden-
tissimē (uti hoc naturæ lex ipſi injungit) amet, at-
tamen velit tempus aliquod, non dicam ſuis
ſeriis occupationibus, ſed ocio ſuo, ſæpius vano
& inutili detrahere, ut in corporis ſui constitutio-
nem inquirat, quæ cūm bona eſt, hominem hilat-
rem & aptum ad munia ſua peragenda, aut ad ardu-
a meditanda, & verbulo, ut demum perfectus ho-
mo existat, efficit? Cum enim humana ſocitas re-
quirat, ut quemadmodum in uno corpore ſunt plu-
rima membra, quæ ſingula privata ſua munia per-
agunt ad totius compagis conſervationem, ita homi-
nes inter ſe mutuò fuascuras, labores, negotia, offi-
cia & ſtudia diſpartiantur, quo omnia ad humani
generis conſervationem concurrant; & verò hæc
omnia*

omnia in infinitum diversa abeant, necessariò conse-
 quitur quòd pauci esse possint, qui ad hoc unum
 præcipue suas cogitationes dirigant, ut in quo hæc sa-
 nitas corporis nostri cum primis consistat, & quo-
 modo si illa vacillet aut sublata sit stabiliatur aut
 restituatur, clarè & distinctè cognoscant. Beni-
 gnissimè igitur DEUS humani generis Creator,
 Conservator & Amator providit, ut huic huma-
 næ imbecillitati & necessitati succurratur per illos,
 qui ex professo se totos huic laudabili, utilissimo,
 arduo & summè necessario studio devoverunt.
 Medicos puto, quos idcirco ut Deorum Filios ve-
 neranda Antiquitas suspexit, Sapientissimè etiam Re-
 ges & Principes hac de causa ordinârunt, ut pu-
 blicè privatimque Scientia talis in Academiis su-
 is & Scholis sciendi cupidis tradatur, quò unicui-
 que liceat in illa acquirenda quantum ipsi placet
 & ingenii illius capacitas permittit, progredi. I-
 dem hic animus fuit SERENISSIMO ET PO-
 TENTISSIMO PRINCIPI ELECTORI BRAN-
 DENBURGICO DOMINO NOSTRO CLE-
 MENTISSIMO, qui clementissimè jussit ut ego
 stationem Medicæ Facultatis in hac Alma Uni-
 versitate vacantem ingrederer. Quandoquidem
 verò à tot retrò seculis laudabilis hic mos in Aca-
 demias & Scholas introductus est, ut auspicium
 muneris suscipiendi capiatur oratione aliqua solen-
 ni

ni præmissa, ego ut huic consuetudini morem generam mecum constitui *De Scientiæ Medicæ Defectibus & Augmentis* pauca proponere die XVII, mensis currentis, si Deus benignè annuat. Quò igitur hæc laborum nostrorum Academicorum primordia debitam suam solennitatem nanciscantur, **MAGNIFICUM DOMINUM RECTOREM; ILLUSTREM DOMINUM BARONEM; INCLYTUM REIPUBLICÆ LITERARIÆ SENATUM POPULUMQUE UNIVERSUM, OMNES** denique **QUI STUDIIS FAVENT**, ea qua decet animi mei reverentia & propensione, officiosissimè invito, ut senioribus suis occupationibus pauxillum temporis decerpere & suâ honorificâ & gratisimâ præsentia, benevolaq; & attenta auscultatione animum dicenti addere dignentur. Id quod facientes me ad officia sua paratissimum magis magisque constringent. Deus autem T. O. M., omnia bene vertat.

*P. P. in Universitate Viadrina
d. 13. Decembris, Anni MDCLXXIV.*

in primis, sed ne puto consuetudini motu ex-
tatu mecum contum D. Sennius pugnae
qua, si quis summa pacem proponet die XXII' Iunii.
In certe, si Octo. Decim' annus. Quo iugis
propositum foliorum Academicum piumol-
dis desiderat ultra legem universitatis, Vnde
GAVIICIN DOMINUM RECTORVM: MLI.
SARVM DOMINVM BARONVM: INCALLIT
KAPITULICAE LITERARIE SENATVM POFI'
LITERARIE UNIVERSITATIS OMNES quidam QM
STUDIIS EVA' ea das decet autem mei lo-
calibus & propriae, officioliis invicem ut
filiolus his oculibus suis auxiliis semper
his decedere & tibi populicis & literis
laeti, penitentes & amantes suorum summa
dilectioni sappice diligenter. In duplo teceas me
ad officia, ut pietatis tua misericordia
conspicuerit, Deus natus T. O. M.
omnis peccatis

¶, 5. in prima paginae Nominis
¶. 5. De senectute, anno MDCLXXV.

Datum der Entleihung bitte hier einstempeln!

misc.33 digitalisiert PPW: 314386882

SLUB DRESDEN

3 0602191

Coll. Diss. B 129

BIBL.